

[Henry Christensen.]

på én stemme i finansudvalget — jeg forstod, at den højtærede undervisningsminister vil føje det til — så har jeg jo ret i det, jeg sagde før, nemlig at man derved i en række tilfælde vil kunne borttage de rettigheder, som forfatningen, grundloven og i øvrigt også det høje tings forretningsorden tillægger dels en tredjedel, dels to femtedele af det høje tings medlemmer.

Jeg tror ikke, det kan være den højtærede undervisningsministers virkelige mening, at man nu skal bidrage til at undergrave den forfatning, som de demokratiske partier her i fællesskab for få år siden søgte gennemført. Dette var noget for os alle vigtigt. Jeg tror, det vil være meget farligt, hvis man — foruden at man har udelukket alle skattelove og den slags fra folkeafstemning — vil sige, at når 9 af 17 medlemmer i finansudvalget plus ministeren skønner, at en bevilling bør gennemføres, skal vi give afkald på alle de rettigheder, der følger med, at sagen behandles i det høje ting. Det vil være en meget farlig praksis at stadfæste. Jeg synes derfor, at det er en meget betænkelig situation, vi befinder os i. Det ærede medlem hr. Per Hækkerup har stillet et dagsordensforslag, som efter min opfattelse er farligt for folkestyret, og jeg opfordrer det ærede medlem hr. Per Hækkerup og de partier, som han for tiden så energisk samarbejder med, til, inden dagsordensforslaget kommer til afstemning, at overveje, om det ikke var rimeligt, at han fandt en anden formulering af sit dagsordensforslag. Jeg tror, at det, man her er inde på, er farligt, og jeg tror, det er helt forkert og i strid med de synspunkter, der ligger bag den grundlov, vi vedtog for få år siden.

Undervisningsministeren (Jørgen Jørgensen): Jeg må stadig fastholde, at om det saglige er i store træk alle partier enige. Alle partier har stemt for bevillingen til Århus; de to oppositionspartier har ikke stemt imod bevillingerne til de to institu-

tioner i København. Om det saglige er partierne enige; jeg siger ikke, de er enige om enkelthederne, men disse kan drøftes for hvert år, efterhånden som tingene skrider frem. Dette er udgangspunktet for, at jeg finder det forsvarligt at gennemføre de bevillinger, der her er tale om, på det grundlag, hvorpå det er sket. Det er ingen ny praksis, der her indledes; jeg har fulgt en fremgangsmåde, som er fulgt af skiftende regeringer gennem al den tid, vi har haft et parlamentarisk styre, også regeringer, hvor venstre og de konservative har haft ledelsen. Der er ikke tale om nogen ny praksis; jeg har fulgt den samme vej, som tidligere er fulgt. Når det skal afgøres, om en sag skal føres frem i lovforslags form, eller om den kan ordnes gennem bevilling — bevilling, som altså forudsætter, at spørgsmålet er drøftet i partierne, så et flertal i folketinget har givet sin tilslutning — må naturligvis i første instans den pågældende minister skønne, om det er nødvendigt og rigtigt at fremsætte et lovforslag; men dernæst må det under behandlingen i finansudvalget, hvor partierne er repræsenteret, klares, om der er vægtige grunde for, at der skal lovgives i den specielle sag.

Det ærede medlem hr. Henry Christensen indrømmede jo, at man ikke kan opstille ganske bestemte regler og sige, at bevillinger af den og den karakter skal gennemføres ved særlig lov, bevillinger af samme størrelse kan man nemlig måske ved anden lejlighed anse det for nødvendigt at gennemføre uden særlig lov. Det ærede medlem erkender altså, at herom kan der ikke siges noget ganske konkret eller fast. Er der så anden mulighed end den, vi hidtil har fulgt: at en minister i første omgang skønner, om der er grundlag for fremsættelse af lovforslag? Skønner han, at der ikke er det, går han til finansudvalget; hvis der dér rejses saglige indvendinger imod fremgangsmåden, vil ministeren naturligvis tage hensyn dertil. Men der kan være tale